

Kevés művésztársam festett úgy, hogy a táj egyik eleme a vasfüggöny másik oldalára esett, közel, s mégis elérhetetlen távolságra, a nádasok, a víz, a lápok, a rétek, dombok a hazai oldalra, így képeimnek háttér része Ausztriát, az előtér szülőföldemet ábrázolta.

Nem hiszem, hogy lett volna még valaha, valahol egy művésztársam, aki egy eltűnt lány vibráló arcát kereste megszállottan sástenger hullámvászásában, esőfüggönyökben, futó szelekben, izzó napkorongban. Életemet kettészelte a *Genesis*, szülőföldemet feldarabolták a tábornokok, de az ecset nem vette tudomásul se Mária távozását, se a békatengerben kierőszakolt határmegvonást, mondogattam magamban, két szülőföldem van és két hazám, minden nádszál, minden fodor, minden fénytörés garantálja a táj egységét, és én őrzöm képeimmel ezt az egységet, és őrzöm titkos, holtig tartó szövetségem Máriával, őrzöm konokul, mint Alberich törpe a Nibelungok kincsét.

